

Pozvolna jeli dále, vstříc slavnému městu, kam během několika hodin dorazí.

Alea se vyčerpaně opřela a uvědomila si, jak moc je ještě Thea s ní. Telepatické rozhovory nebyly žádná hračka. Blížkost a intimita rozhovoru byly neuvěřitelně silné a Alee nyní připadalo, že má v hlavě – tam, kde předtím slyšela Thein hlas – obrovskou zející jámu. Navzdory pocitu osamělosti ale převažovala radost ze skutečnosti, že mohou s Theou doopravdy navázat telepatické spojení. Bylo to neuvěřitelné. Určitě by to fungovalo i tehdy, pokud by stály tváří v tvář. Už jenom ta představa byla fenomenální! Při jejich prvním setkání to nemohly vyzkoušet, ale jakmile se uvidí znovu, určitě to vyzkouší. A ony se uvidí. Jednoho dne. Brzy. A potom se jejich život navždy změní, protože jakmile budou dcery Nelani a Keblarra zase spolu, už je nic, nikdo a nikdy nerozdělí.

O několik hodin později se modrý kombík přiblížil k prastarému městu na vodě. Cesta proběhla bez dalších mimořádných událostí a Alea se v klidu oddávala snění v bezpečné jistotě, že se Siska o všechno postará.

„Zajedeme nejdříve ke zdejší pobočce půjčovny aut, ze které máme auto?“ zeptala se Siska. „Můžeme ho u nich prostě nechat stát na parkovišti a dojet do Benátek autobusem.“

Lennox nakrčil čelo. „Upřímně by bylo asi lepší si to auto ještě nějakou dobu nechat. Ben, Tess a Sammy určitě také nemají peníze na vlak a nějak se ještě musíme dostat z Benátek do Říma.“

„To by nás bylo v autě o tři více!“ namítla Siska. „A to nejde, aby vzadu seděli čtyři.“

Lennox si s úsměvem zkrřížil ruce za hlavou. „Alea a já si můžeme lehnout do kufru,“ řekl a myslel to naprosto vážně.

Siska to také zcela vážně vzala. „*Nscha*.“ Dobře. Zdálo se, že nemá žádné další námitky. „Auto si tedy necháme a vrátíme ho až v Římě?“